

10. STUDIJA

DUHOVNA I LJUDSKA PRIRODA ODVOJENE I RAZLIČITE

Opća pogrešna shvaćanja – Zemaljska ili ljudska i Nebeska ili duhovna priroda – Zemaljska slava i Nebeska slava – Biblijsko svjedočanstvo glede duhovnih bića – Smrtnost i besmrtnost – Mogu li smrtna bića imati vječni život? – Pravda umjesto favoriziranja – Navodno načelo ispitano – Raznolikost savršenstva – Božja suverena prava – Božje pripreme za čovjeka zadovoljavajuće – Izbor Kristovog tijela – Kako se događa njihova promjena prirode.

Zbog propusta da se vidi da Božji plan za čovječanstvo u cijelini uključuje obnovu njihovog prijašnjeg stanja – ljudsko savršenstvo izgubljeno U Edenu – i da će kršćanska Crkva kao izuzetak tom općem planu doživjeti promjenu iz ljudske u duhovnu prirodu, kršćani općenito pretpostavljaju da nitko neće biti spašen osim onih koji dosegnu duhovnu prirodu. Biblija, međutim, dok s jedne strane podržava obećanja o životu i blagoslovu i obnovi svih naroda na zemlji, nudi i obećanje o promjeni u duhovnu prirodu samo Crkvi izabranoj u ovom Evanđeoskom dobu; i nema ni jednog jedinog retka koji podržava takvu nadu za bilo koga drugoga.

Ako su mase čovječanstva spašene od sveg propadanja, slabosti, boli, jada i smrti koji proizlaze iz grijeha, i obnovljeni u stanje ljudskog savršenstva koje je postojalo prije pada jednako su tako stvarno i potpuno spašeni od tog pada, oni koji budu pod posebnim „nebeskim pozivom“ Evanđeoskog doba, postali „sudionici Božanske prirode“.

Propust da se ispravno razumije što sačinjava savršenog čovjeka, krivo shvaćanje termina smrtnan i besmrtnan, i pogrešne ideje o pravdi, zajedno su doprinijeli ovom pogrešnom učenju, i obavili velom tajne mnoge retke iz Biblije inače lako razumljive. Općenito je mišljenje, premda nema Biblijsku potporu, da savršeni čovjek nikada nije bio na zemlji; da je ono što vidimo od čovjeka na zemlji jedino djelomično razvijen čovjek, i da bi postigao savršenstvo on mora postati duhovan. Ovo gledište stvara zbunjenost glede Biblije, umjesto da razvija taj sklad i ljepotu koji su rezultat „ispravnog upravljanja riječju Božjom“.

Biblija naučava da su bila samo dva, i to jedina dva savršena čovjeka – Adam i Isus. Adam je bio stvoren na Božju sliku: tj. sa sličnim mentalnim sposobnostima, razmišljanjem, sjećanjem, prosuđivanjem i voljom i moralnim svojstvima pravde, dobrote, ljubavi itd. „Od zemlje, zemljani“ on je bio zemaljski lik duhovnog bića, posjedujući istovrsna svojstva, premda jako različita u stupnju, rasponu i dosegu. Do te mjere je čovjek sličan Bogu da Bog može reći čak palom čovjeku, „Dođite da se raspravimo...“

Kao što je Jehova vladar nad svime, tako je i čovjek bio stvoren da vlada nad svim zemaljskim stvarima – Nama sličnog, i neka vlada ribama, pticama, stokom...itd. (1. Mojs. 1:26) Mojsije nam kaže (1. Mojs. 1:31) da je Bog prepoznao čovjeka kojeg *je stvorio* – ne samo počeo stvarati, nego i završio – i Bog je smatrao svoje stvorenje „*vrlo dobrim*“, tj. savršenim; jer u Božjim očima ništa što je ispod savršenstva ne može biti *vrlo dobro*, među njegovim inteligentnim stvorenjima.

Savršenost čovjeka nakon što je bio stvoren izražena je u Psal. 8:5 – 8: „Učinio si ga malo manjim od anđela, slavom i krasotom tada si ga okrunio. Dao si mu da vlada nad djelima ruku tvojih, sve si stavio pod noge njegove: svu stoku sitnu i

goveda, i životinje poljske, ptice nebeske i ribe morske, sve što pliva stazama morskim.“ Oni koji žele Bibliju uskladiti s teorijom evolucije predložili su da izjava, „malo nižim“ u Hebr. 2:7 možda podrazumijeva značenje malo manji neko *vrijeme* a ne *stupanj* niži od anđela. Međutim niti postoji autoritet a niti razlog za takvu interpretaciju. To je citat iz Psal. 8:5, i kritička usporedba hebrejskih i grčkih tekstova ne ostavlja sumnju u pogledu značenja. Smisao koji je jasno izražen je malo manji u stupnju od anđela.

David u Psalmu ukazuje na čovjeka u njegovom prvobitnom stanju, i proročanski ukazuje da Bog nije napustio svoj prvobitni plan da ima čovjeka na svoju sliku i kao kralja zemlje, i da će ga se on *sjetiti*, otkupiti ga, i obnoviti ga opet na isto. Apostol (Hebr. 2:7) skreće pažnju na tu istu činjenicu – da Bog nije napustio svoj prvobitni naum; da će čovjek koji je prvobitno bio veličanstven i savršen, kralj zemlje, biti pohođen, i obnovljen. Zatim dodaje, mi ne vidimo još tu obećanu obnovu, ali vidimo prvi korak kojeg Bog pravi da bi to ostvario. Mi vidimo Isusa, okrunjenog sa tom čašću i slavom savršenog ljudstva, da bi on kao prikladna otkupnina ili zamjena mogao Božjom milošću okusiti smrt za svakoga, i tako pripremiti put za obnovu svega što je izgubljeno. U Prijevodu Rotherham koji je trenutno najbolji dostupan prijevod na svijetu, ovi reci glase ovako:

Što je čovjek da misliš na njega
 ili sin čovječji da se za njega brineš?
 Učinio si ga *malo nižim* od anđela,
 slavom i čašću okrunio si ga
 i postavio si ga nad djelima ruku svojih.

Ne bi se trebalo niti zaključiti da malo manji u stupnju znači malo manje savršen. Stvorenje može biti savršeno, a ipak biti

na nižem stupnju od drugoga, tako bi npr. savršeni konj bio niži od savršenog čovjeka itd. Postoje različite prirode, žive i nežive. Da to ilustriramo pripremili smo sljedeću tabelu:

Svaki od spomenutih minerala može biti čist, ipak zlato

Stupnjevi nebeskih duhovnih bića	Stupnjevi zemaljskih ili životinjskih bića	Stupnjevi u biljnom svijetu	Stupnjevi u svijetu minerala
Božanski ————— ————— Andeoski	Čovjek Zvijer Ptica Riba	Drveće Grmlje Trava Mahovina	Zlato Srebro Bakar Željezo

zauzima najviše mjesto. Premda svaki od biljnih redova može biti doveden do savršenstva, ipak će se i dalje razlikovati u prirodi i rangu. Slično je i sa životinjama: ako bi se svaku vrstu dovelo do savršenstva, i dalje bi bilo različitosti, jer usavršavanje prirode ne mijenja prirodu.* Stupnjevi duhovnih bića isto tako, iako savršeni razlikuju se jedan od drugoga kao viši i niži u prirodi ili vrsti. Božanska priroda je najviša i superiornija od svih duhovnih prirodi. Krist je prilikom svog uskrsnuća bio učinjen „toliko boljim“ od savršenih anđela koliko je božanska superiornija od anđeoske prirode. (Hebr. 1:3 – 5)

Zapazi pažljivo da dok su klase navedene u gornjoj tabeli različite i odvojene ipak usporedba između njih može se prikazati ovako: Najviši stupanj minerala je inferioran ili *nešto manji* od najnižeg stupnja biljaka, zato što u vegetaciji postoji

* Riječ *priroda* je ponekad korištena u smislu prilagodbe, kao kad se npr. kaže da pas ima *divlju prirodu*, ili da konj ima *nježnu prirodu*, ili je *loše naravi*. Međutim u korištenju riječi takav označava se samo *stav onog* koji je opisan u usporedbi sa drugima, i strogo govoreći ne odnosi se na prirodu.

život. Stoga je najviši stupanj biljaka *nešto niži* od najnižeg stupnja životinja, zato što životinjski život, čak i u svojim najnižim oblicima, ima dovoljno inteligencije da je svjestan svog postojanja. Slično tome, čovjek, premda najviši od životinjskih ili zemaljskih bića, je „malo manji od anđela“ zato što su anđeli duhovna ili nebeska bića.

Postoji nevjerovatna razlika između čovjeka kakvog sada vidimo, degradiranog grijehom, i savršenog čovjeka kojeg je Bog načinio na svoju sliku. Grijeh je postupno promjenio njegova obilježja, i isto tako i njegov karakter. Čovječanstvo je postalo zamagljeno i ugroženo sa umnoženim naraštajima, neznanjem, razvratnošću i općom izopačenošću toliko da je sličnost rase Bogu gotovo uništena. Moralna i intelektualna svojstva umanjena su; i životinjski instikti nepravilno razvijeni više nisu uravnoteženi sa uzvišenijima. Čovjek je izgubio fizičku snagu do te mjere da je njegov životni vijek uz svu pomoć medicinske znanosti, sada u prosjeku trideset godina, dok je isprva uspio doživjeti devesto i trideset godina pod istom kaznom. Premda tako oskrvnut i degradiran grijehom i njegovom kaznom, smrću koja djeluje u njemu, čovjek će biti obnovljen u svoje prvobitno savršenstvo uma i tijela, do slave, časti i vladavine tijekom Milenijske Kristove vladavine. Stvari koje se treba obnoviti od i preko Krista, stvari su koje su izgubljene kroz Adamov prijestup. (Rim. 5:18, 19) Čovjek nije izgubio nebeski već zemaljski raj. Pod kaznom smrti, on nije izgubio duhovno već ljudsko postojanje; i sve što je bilo izgubljeno Otkupitelj je kupio natrag, koji je i sam rekao da je došao da traži i spasi ono što je izgubljeno. (Luka 19:10)

Osim navedenog, imamo dokaz da savršeni čovjek nije duhovno biće. Rečeno nam je da je prije nego što je naš Gospodin napustio nebesku slavu, ... „bio u Božjem obličju“ –

duhovni oblik, duhovno biće: ali bilo je neophodno da promjeni svoju prirodu budući da je trebao postati čovjekom kako bi bio otkupnina, iste prirode kao i grešnik čija je zamjena u smrti trebao postati. I Pavao nam kaže da on nije uzeo prirodu anđela jedan stupanj niže od svog, nego da je sišao dva stupnja niže i postao čovjekom – on je postao čovjek; on je „postao tijelom“. (Hebr. 2:16, Filip.2:7, 8; Ivan 1:14)

Zapazi da se ovdje naučava da anđeoska priroda nije jedini red duhovnih bića, nego da je to niža priroda od one koju je imao naš Gospodin prije nego je postao čovjekom; i on tada nije bio tako visok kao sada, jer „Bog ga je povisio“, zbog njegove poslušnosti i spremnosti da postane čovjekova otkupnina. (Filip. 2:8, 9) On je sada na najvišoj razini duhovnih bića, sudionik božanske (Jehovine) prirode.

Ne samo da smo na taj način utvrdili da su božanska, anđeoska i ljudska priroda, odvojene i različite, nego to dokazuje i da biti savršenim čovjekom ne znači da se mora biti anđeo, ništa više od toga da savršenstvo anđeoske prirode ne podrazumijeva da su anđeli božanski i jednaki Jehovi; jer Isus nije uzeo *prirodu anđela*, nego drugačiju prirodu – *ljudsku prirodu*; ne nesavršenu ljudsku prirodu kakvu mi sada posjedujemo nego *savršenu* ljudsku prirodu. On je postao *čovjekom*; ne izopačeno i gotovo mrtvo biće kao što su ljudi sada, nego čovjek u punoj snazi savršenstva.

Isto tako, Isus je morao biti savršeni čovjek inače ne bi mogao držati savršeni zakon, a što je puna *mjera savršene čovjekove sposobnosti*. I on je morao biti savršenim čovjekom jer inače ne bi mogao dati otkupninu (odgovarajuću cijenu – 1. Tim. 2:6) za izgubljeni život savršenog čovjeka Adama; „Jer budući da je smrt došla po *čovjeku*, i uskrsnuće mrtvih dolazi po *čovjeku*.“ (1. Kor. 15:21) Da je bio i u najmanjoj mjeri

nesavršen, bio bi pod osudom, i ne bi mogao biti prihvatljiva žrtva; niti bi mogao savršeno držati Božji zakon. Na ispitu je bio savršen čovjek, on je pao, i bio je osuđen; i samo je savršen čovjek mogao platiti *odgovarajuću cijenu* kao Otkupitelj.

Sada imamo pred sobom jedno pošteno pitanje ali u malo drugačijem obliku, naime: Ako je Isus u tijelu bio savršen čovjek, kao što to Biblija pokazuje, zar to onda ne dokazuje da je savršen čovjek, čovjek, tjelesno biće – ne anđeo, nego malo niži od anđela? Logičan zaključak je nedvojben; i osim toga imamo nadahnutu izjavu Psalmiste (Psal. 8:5 – 8) i Pavlovo ukazivanje na to u Hebr. 2:7 – 9.

Isus nije bio niti kombinacija dvaju priroda, ljudske i duhovne. Mješanje dvaju priroda proizvodi niti jednu niti drugu, nego nesavršenu, hibridnu stvar, koja je antipatična božanskom uređenju. Kada je Isus bio u tijelu, on je bio savršeno ljudsko biće; i od svog uskrsnuća on je savršeno duhovno biće najvišeg ili božanskog reda. On nije primio zalog svog nasljedstva božanske prirode (Mat. 3:16, 17) sve do vremena kada se posvetio Bogu sve do u smrt, što je predočeno njegovim krštenjem – u dobi od 30 godina (muška zrelost prema Zakonu i stoga pravo vrijeme da se posveti kao *čovjek*). Ljudsku se prirodu trebalo posvetiti u *smrt* prije nego bi dobio samo *zalog* božanske naravi. Naš Gospodin nije postao punopravnim sudionikom božanske prirode sve dok to posvećenje nije bilo u potpunosti provedeno i kada je u stvari žrtvovao ljudsku prirodu, čak do u smrt. Postavši čovjekom, on je postao poslušan sve do smrti; *zato* ga je Bog visoko uzvisio do božanske prirode. (Filip. 2:8, 9) Ako je ovaj tekst točan, onda slijedi da on nije bio uzivšen do božanske prirode, sve dok ljudska priroda na koncu nije bila žrtvovana, mrtva.

Tako vidimo da u Isusu nije bila mješavina priroda, nego da je on dvaputa iskusio promjenu prirode; najprije iz duhovne u ljudsku; nakon toga iz ljudske u najviši red duhovne prirode, božanske; i u svakom slučaju jedno je dao za drugo.

U ovom velikom primjeru savršenog čovječanstva, koji je stajao neokaljan pred svijetom sve dok se nije žrtvovao za otkupljenje svijeta, vidimo savršenstvo koje je naša rasa izgubila u Adamu, a u koje će biti obnovljena. Postavši čovjekovom otkupninom, naš Gospodin je dao *ekvivalent* za ono što je čovjek izgubio, i stoga cijelo čovječanstvo može opet primiti kroz vjeru u Krista, i poslušnost njegovim zahtijevima, ne duhovnu, nego slavnu savšenu *ljudsku* prirodu – ono što je bilo izgubljeno.

Savršene sposobnosti i moći savršenog ljudskog bića mogu se koristiti nedogledno, i na nekim novim i različitim objektima interesa, i spoznaja i vještine mogu znatno biti uvećane; ali takav porast spoznaje i moći neće značiti promjenu prirode, ili ju učiniti više od savršene. Može se dogoditi jedino proširenje i razvijanje savršenih ljudskih sposobnosti. Porast spoznaje i umijeća nesumnjivo će biti čovjekova blagoslovljena prednost u svu vječnost; međutim on će i dalje biti čovjekom i učiti će koristiti još potpunije sposobnosti ljudske prirode koje već pojeduje. On se ne može nadati napretku izvan njegovih širokih granica, a niti će to željeti, njegove su želje naime ograničene okvirom njegovih sposobnosti.

Dok je kao čovjek bio uzorak savršene ljudske prirode, u koju će mase čovječanstva biti obnovljene, ipak od svog uskrsnuća on je primjer slavne božanske prirode koju će pobjednička Crkva, prilikom uskrsnuća, dijeliti s njim.

Zato što je sadašnje doba posvećeno uglavnom razvoju ove klase kojoj je *ponuđena* promjena prirode, i zato što su

apostolske poslanice posvećeni pouci tog „malog stada“, ne bi smo trebali zaključiti da Božji planovi završavaju sa dovršetkom sakupljanja ove izabrane grupe. Niti bi smo trebali otići u drugu krajnost i pretpostaviti da su posebna obećanja o božanskoj prirodi, duhovnim tijelima, itd. data njima, Božji dizajn za čitavo čovječanstvo. Njima su data „najveličanstvenija i dragocjena obećanja“ pored drugih dragocjenih obećanja datih cijelom čovječanstvu. Ako se ipravo služimo riječju istine, tada ćemo primjetiti da Biblija prepoznaje savršenstvo božanske prirode u „malom stadu“, i savršenstvo ljudske prirode u obnovljenom svijetu, kao dvije odvojene stvari.

Razmotrimo sada malo konkretnije, Što su duhovna bića? koje su njihove moći? kojim se zakonima vode? Mnogi misle, zato što ne razumiju prirodu duhovnih bića, da to mora biti samo mit, i natu temu prevladava mnogo praznovjerna. Ali kako stvari stoje Pavao nije imao takvu ideju. Premda podrazumijeva da ljudsko biće nije u stanju razumjeti, višu, duhovnu prirodu (1. Kor. 2:14) on ipak jasno kaže, kao da to želi zaštititi od mitskih ili praznovjernih pojmova, da postoji duhovno tijelo, isto tako kao i fizičko (ljudsko) tijelo, nebesko, isto tako kao i zemaljsko, i slava zemaljskog, isto tako kao i slava nebeskog. Slava zemaljskog, kao što smo vidjeli, bila je izgubljena s prvim Adamovim grijehom, ali će biti obnovljena ljudskoj rasi, preko Gospodina Isusa i njegove Nevjeste (Krist, glava i tijelo) tijekom Milenijske vladavine. Slava nebeskog je još nevidljiva osim što je otkrivena očima vjere po Duhu kroz Riječ. Ove su slave različite i odvojene. (1. Kor. 15:38 – 49) Mi u određenoj mjeri znamo što je prirodno, fizičko, zemaljsko tijelo jer mi sada imamo takvo, premda možemo samo približno ocjeniti slavu njegovog savršenstva. Ono se sastoji od mesa, krvi i kostiju; „jer ono što je rođeno od tijela je tijelo. S obzirom da

postoje dvije različite vrste tijela, mi znamo da se duhovno, kako god da izgleda, ne sastoji od mesa, krvi i kostiju; ono je nebesko, božansko, duhovno – „Ono što je rođeno od duha, duh je.“ Ali što je duhovno tijelo mi ne znamo, „jer još se nije pokazalo što ćemo biti...ali znamo da bit ćemo poput njega“ – kao naš Gospodin Isus. (Ivan 3:6; 1. Ivan 3:2)

Nemamo izvještaja da je ijedno biće, bilo duhovno bilo ljudsko, ikada promjenilo svoju prirodu iz jedne u drugu, izuzev Božjeg Sina; i to je bio izniman slučaj za iznimnu svrhu. Kada je Bog stvorio anđele, on je nedvojbeno namjeravao da oni ostanu anđeli zauvijek, i isto tako i s čovjekom, svatko je trebao biti savršen na svom stupnju. Na koncu Biblija ne daje aluziju ni za kakvu drugu svrhu. Kao što u neživom stvarstvu postoji ugodna i gotovo beskrajna raznolikost, tako je i u živom i inteligentnom stvarstvu moguća raznolikost savršenstva. Svako je stvorenje u svojoj savršenosti slavno; ali kao što Pavao kaže, slava nebeskih je jedna vrsta slave, a slava zemaljskih druga i drugačija slava.

Proučavajući zapisane činjenice o našem Gospodinu Isusu poslije njegovog uskrsnuća, i o anđelima, koji su također duhovna bića, i tako „služeći se duhovnim riječima da objasnimo ono što je duhovno“ (1. Kor. 2:13) možemo doći do nekih općih informacija glede duhovnih bića. Kao prvo, anđeli mogu biti a često i jesu prisutni a nevidljivi. „Anđeli Gospodinovi stanom stoje oko onih koji se njega boje“ i „Nisu li svi oni duhovi kojima je dužnost služiti i koji su poslani da služe onima koji će naslijediti spasenje.“ (Psal. 34:7; Hebr. 1:14) Služe li oni vidljivo ili nevidljivo? Nema sumnje ovo drugo. Elizej je bio okružen sa vojskom Asiraca; njegovog slugu bilo je strah; Elizej se molio Gospodinu, i oči tog mladog čovjeka su se otvorile i on je vidio brda svuda

unaokolo puna ognjenih kola, i vatrenih jahača. Isto tako, dok je Bileamu anđeo bio nevidljiv, magarica čije su oči bile otvorene ga je vidjela.

Kao drugo anđeli se mogu materijalizirati i pojaviti kao ljudi. Gospodin i druga dvojica anđela tako su se pojavili Abrahamu, koji je pripremio večeru za njih, od koje su jeli. Abraham je isprva pretpostavljao da su to bila tri stranca, i bilo je tako sve dok nisu krenuli kad je on prepoznao u jednom od njih Gospodina, a u drugoj dvojici anđele, koji su poslije otišli u Sodomu i izbacili Lota. (1. Mojs. 18:1, 2) Anđeo se Gideonu najprije pokazao kao čovjek, tek mu se kasnije razotkrio. Anđeo se pojavio i Samsonovim roditeljima, i oni su mislili da je on čovjek sve dok nije uzašao na nebo u plamenu sa žrtvenika. (Suci 6:11 – 22; 13:20)

Treće, duhovna su bića u svom normalnom stanju slavna i na njih se često ukazuje kao na slavna i svijetla. Lice anđela koji je odvaljao kamen sa ulaza u Isusov grob bilo je „kao munja“. Danijel je ugledao duhovno tijelo koje je i opisao, govoreći da su mu oči bile kao baklje zapaljane, lice mu je izgledalo kao munja, ruke i noge kao bakar ulašteni, a glas riječi njegovih bio je kao glas mnoštva. Danijel je pred njim pao kao mrtav čovjek. (Dan. 10:6, 10, 15, 17) Savao iz Tarza ugledao je na sličan način Kristovo slavno tijelo koje je sjajilo jače od podnevnog sunca. Savao je osljepio i pao na zemlju.

Do sada smo otkrili da su duhovna bića uistinu slavna; ipak, osim otvaranja ljudskih očiju da ih vide, ili njihovim pojavljivanjem *u tijelu* kako bi ih ljudi vidjeli, oni su nevidljivi ljudima. Ovakav zaključak je dodatno potvrđen kada razmotrimo konkretne detalje o tim očitovanjima. Samo je Savao vidio Gospodina, ljudi koji su putovali s njim samo su

čuli glas, ali nisu vidjeli nikoga. (Djela 9:7) Ljudi koji su bili s Danijelom nisu vidjeli slavno biće koje on opisuje, nego ih je uhvatio veliki strah, pobjegli su i sakrili se. To slavno biće je objavilo, „No knez kraljevstva perzijskoga stajao mi je na putu dvadeset i jedan dan.“ (Dan. 10:13) Da li je Danijel, božji miljenik, pao kao mrtav pred ovim kojemu je Perzijski knez stajao na putu dvadeset i jedan dan? Kako to? Pa on se nije pojavio u slavi pred tim knezom. Ne, ili je bio *nevidljivo* prisutan pred njim ili mu se pojavio *kao* čovjek.

Naš je Gospodin nakon svog uskrsnuća duhovno biće; pa je stoga logično da ima iste sposobnosti koje smo vidjeli da imaju anđeli (duhovna bića). I to je slučaj kao što ćemo vidjeti malo detaljnije u sljedećem poglavlju.

Tako smo utvrdili da Biblija duhovnu i ljudsku prirodu tretira kao odvojene i različite, i ne daje nikakav dokaz da se jedna priroda razvija ili evoluiru u drugu; baš naprotiv ona pokazuje da će samo nekolicina biti promjenjena iz ljudske u božansku prirodu, a Isus kao glava tog tijela već je uzvišen na taj nivo. I to izvanredno i posebno obilježje Jehovinog plana je za izvanrednu i posebnu svrhu pripremanja tih osoba kao Božjih sredstava za buduće djelo obnavljanja svega.

Razmotrimo sada termine

Smrtnost i Besmrtnost

Utvrđit ćemo da je njihovo pravo značenje u potpunom skladu s onim što smo naučili uspoređivanjem Biblijskih izjava glede ljudskih i duhovnih bića, i zemaljskih i nebeskih obećanja. Ovim su riječima data vrlo nesigurna značenja, i pogrešne ideje o njihovim značenjima rezultiraju sa pogrešnim gledištima o temama s kojima su povezane, u općenitoj i Biblijskoj uporabi.

„*Smrtnost*“ označava stanje u kojem se *podliježe smrti*; ne stanje smrti, nego stanje u kojem je smrt *moguća*.

„*Besmrtost*“ označava stanje u kojem se *ne podliježe smrti*; ne samo stanje slobode od smrti, nego stanje u kojem je smrt *nemoguća*.

Opća ali pogrešna ideja o *smrtnosti* je da je to stanje u kojem je smrt neizbježna, dok je opća ideja o značenju *besmrtnosti* gotovo točna.

Riječ *besmrtan* označava *ne smrtan*; stoga sama konstrukcija riječi ukazuje na njihovu pravu definiciju. Zbog prevladavanja pogrešne ideje o riječi *smrtan* mnogi su zbunjeni kada pokušavaju utvrditi da li je Adam bio smrtan ili besmrtan prije nego je pogriješio. Oni razmišljaju da ako je on bio *besmrtan* Bog mu onda ne bi rekao: „U koji dan okusiš s njega sigurno ćeš umrijeti.“; jer je nemoguće da besmrtno biće umre. To je logičan zaključak. S druge strane oni kažu, da je bio *smrtan*, što bi mu onda značila prijetnja „sigurno ćeš umrijeti“; s obzirom da smrtan (prema njihovoj pogrešnoj ideji) ionako ne može izbjeći smrti?

Poteškoća je kako ju se može razabrati u pogrešnom značenju datom riječi *smrtnost*. Primjeni ispravnu definiciju i sve je jasno. Adam je bio smrtan – tj. u stanju u kojemu je smrt bila mogućnost. On je imao život u potpunoj i savršenoj mjeri, ali ne *urođeni život*. Njegov život je bio *podržavan* sa „svakim drvetom u vrtu“ osim jednog koje je bilo zabranjeno; i toliko dugo koliko bi bio poslušan i u skladu sa svojim Tvorcem, njegov bi život bio osiguran – elementi koji ga podržavaju ne bi mu bili uskraćeni. Tako gledano, Adam je imao život; i smrt je bila u potpunosti izbjegnuta, ali ipak on je bio u takvom stanju u kojemu je smrt bila moguća – on je bio *smrtan*.

Ako je Adam bio smrtnan javlja se pitanje da li je on onda bio na suđenju za besmrtnost? Oćeniti odgovor bi bio Da. Mi odgovaramo Ne. On je bio na sudu kako bi se vidjelo je li bio dostojan ili ne nastavka života i s njim povezanih blagoslova. Budući da mu nije bilo obećano da će dobiti besmrtnost ostane li poslušan dužni smo ostaviti sve takve špekulacije. Bilo mu je obećano da će moći imati *i dalje sve blagoslove koje je tada uživao* ostane li poslušan, i ukoliko bude bio neposlušan prijetila mu je smrt – gubitak svega. Lažna ideja o značenju riječi *smrtnan* razlogom je zašto mnogi donose krive zaključke da su sva bića koja ne umiru besmrtna. U tu klasu oni stoga uključuju našeg nebeskog Oca, našeg Gospodina Isusa, anđele i cijelo čovječanstvo. To je međutim pogreška: velike mase čovječanstva spašene od pada, isto tako kao i nebeski anđeli, uvijek će biti smrtni; premda u stanju savršenstva i blaženstva, oni će uvijek biti takve smrtnne prirode koja može doživjeti smrt, plaću za smrt, ako počine grijeh. Sigurnost njihovog postojanja bit će uvjetovana, kao što je bilo i s Adamom, sa poslušnošću svemudrom Bogu, čija pravda, ljubav i mudrost, i čija moć prouzrokuje da sve stvari rade za dobro onih koji ga ljube i služe mu, će biti u potpunosti pokazane s njegovim postupanjem sa grijehom u sadašnje vrijeme.

Nigdje u Bibliji ne stoji da su anđeli besmrtni, niti da će obnovljeno čovječanstvo biti besmrtno. Baš naprotiv besmrtnost je pripisana jedino božanskoj prirodi – prvobitno samo Jehovi; zatim našem Gospodinu Isusu u njegovom sadašnjem uzvišenom stanju i na koncu obećano je i Crkvi, tijelu Kristovom, kada bude bila proslavljena s njim. (1. Tim. 6:16; Ivan 5:26; 2. Pet. 1:4; 1. Kor. 15:53, 54)

Ne samo da imamo dokaz da se besmrtnost odnosi samo na božansku prirodu, nego imamo dokaz da su anđeli smrtni u činjenici da Sotona, koji je jednom bio vodeći među njima treba biti uništen. (Hebr. 2:14) Činjenica da on može biti uništen, dokazuje da su anđeli kao grupa smrtni.

Kada tako postavljamo stvari, onda vidimo da su nepopravljivi grešnici izbrisani, besmrtna i smrtna bića živjet će zauvijek u radosti, sreći i ljubavi – prva klasa posjedujući prirodu u kojoj smrt nije moguća, imajući urođen život – život u sebi (Ivan 5:26); a drugi imajući prirodu koja je podložna smrti, ipak zbog savršenstva bića, i spoznaje o zlu i grešnosti grijeha, ne daje razlog za smrt. Oni će zbog poslušnosti Božjem zakonu, biti vječno podržavani s onim elementima neophodnima da podrže njihovu savršenost i nikada neće umrijeti.

Priznavanje ispravnog značenja, termina *smrtan* i *bemrtan*, i njihove upotrebe u Bibliji, uništava sam temelj doktrine o vječnom mučenju. Ona se temelji na nebiblijskoj teoriji da je Bog stvorio čovjeka besmrtnim, da on ne može prestati postojati, i da ga Bog ne može uništiti; pa se stoga argumentira da nepopravljivi moraju *živjeti* negdje i nekako, i s obzirom da se zaključuje da oni nisu u skladu s Bogom njihova vječnost mora biti u očaju. Međutim Božja riječ nam jamči da je on učinio pripremu protiv takvog ovjekovječenja grijeha i grešnika: da je čovjek smrtan, i da je puna kazna za namjeran grijeh protiv punog svjetla i spoznaje druga smrt a ne život u mukama. „Ona duša koja griješi, ta će i umrijeti“

„Tko si ti da prigovaraš Bogu?“ Rim. 9:20

Pogrešna ideja nekih je da pravda zahtijeva da Bog ne bi trebao praviti razlike kod dodjeljivanja svoje naklonosti među

svojim stvorenjima; da ako uzvisuje jednog na visoki položaj, *po pravdi* bi to morao učiniti za sve, osim ako je netko pokazao da je izgubio svoja *prava*, u kojem slučaju bi se takvima pravedno dodijelio niži položaj.

Ako bi to načelo bilo točno, tada bi pokazalo da Bog nije imao pravo da stvori Isusa višim od anđela, i da ga potom još više uzvisi do božanske prirode, osim ako nije namjeravao učiniti isto za sve anđele i za sve ljude. Kad bi smo išli dalje po tom načelu, ako su neki ljudi trebali postati sudionicima božanske prirode, tada bi na kraju svi ljudi bili uzvišeni na isti položaj. Ako bi smo išli do ekstrema s tim načelom, i primjenili isti zakon progresije na zvijeri i insekte, i rekli budući da su svi oni Božja stvorenja onda po tome zar svi na koncu ne bi trebali dostići tu najvišu razinu postojanja – božansku prirodu? To je očiti apsurd, ali razumno kao i svako drugo odstupanje od ovog pretpostavljenog načela.

Vjerojatno nitko ne bi bio sklon ići toliko daleko s takvom pogrešnom pretpostavkom. Ipak ako bi to bilo načelo utemeljeno na jednostavnoj pravdi, gdje bi se onda zaustavilo a i dalje bilo pravo? Ako je Božji plan zaista bio takav, gdje bi onda bila ugodna raznolikost u svim njegovim djelima? Ali Božji plan nije takav. Sva priroda, i živa i neživa, pokazuje slavu i raznolikost božanske moći i mudrosti. I kao što „nebesa objavljuju slavu Božju, o djelu ruku njegovih govori svod nebeski“ u prekrasnoj raznolikosti i ljepoti, mnogo će više njegova inteligentna stvorenja pokazivati u raznolikosti uzvišeniju slavu njegovu moći. Mi tako zaključujemo – iz izraženog učenja Riječi Božje, iz razuma i iz analogije prirode.

Veoma je važno imati ispravne ideje o pravdi. Na *naklonost* se nikada ne bi trebalo gledati kao na pravedno zasluženu nagradu. Čin jednostavne pravde nije prigoda za posebnu

zahvalnost, niti je to bilo kakav dokaz ljubavi; nego Bog preporučuje svoju veliku ljubav svojim stvorenjima, kroz beskrajn niz nezaslužanih milosti, a što bi trebalo time izazvati njihovu ljubav i hvalu zauzvat.

Bog je imao pravo, da je tako htio, načiniti nas da živimo samo jedno kratko razdoblje, čak i ako nikada nismo sagriješili. Tako je načinio neka od nižih životnih oblika. Mogao je dopustiti da uživamo njegove blagoslove neko vrijeme, i tada nas, bez nepravde, sve izbrisati iz postojanja. U stvari, čak i tako kratak život bio bi milost. Mi postojimo zaista samo zahvaljujući njegovoj milosti. Koliko li je veća milost otkup postojanja jednom izgubljenog zbog grijeha. I nadalje, Božja je milost da smo ljudi a ne životinje; i čista je Božja milost da su anđeli po svojoj prirodi malo viši od ljudi; i također je Božja milost da su Gospodin Isus i njegova nevjesta postali sudionicima božanske prirode. Stoga bi sva njegova stvorenja, trebala primati sa zahvalnošću što im god Bog daruje. Svaki drugi stav s pravom zaluzuje osudu, i ako mu se netko oda završit će u poniženju i uništenju. Čovjek nema pravo nastojati da bude anđeo, jer nikada nije bio pozvan na takav položaj; niti anđeo ima pravo težiti za božanskom prirodom, koja mu nikada nije bila ponuđena.

Težnja Sotoninog ponosa, donijela mu je poniženje, i tako će završiti u uništenju. (Iza. 14:14) „Jer tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen.“ (Luka 14:11) ali ne nužno na najviši položaj.

Djelomično zbog lažnih ideja o pravdi, i djelom zbog drugih uzroka, tema o Izabiru kako je naučava Biblija bila je povodom mnogih sporova i nesporazuma. Da Biblija naučava Izabir samo će ih nekoliko zanijekati ali na osnovu kojeg načela se vrši stvar je znatne razlike u mišljenju, neki tvrde da je to

proizvoljan, bezuvjetan izbor, a drugi da je uvjetovan. Mi vjerujemo da u oba ova gledišta ima nešto istine. Odabir s Božje strane je izraz njegovog izbora za određenu svrhu, službu ili stanje. Bog je odabrao da će neki od njegovih stvorenja biti anđeli, da će neki biti ljudi, da će neki biti zvijeri, ptice, insekti itd., i da će neki čak biti njegove božanske prirode. I premda Bog izabire po određenim *uvjetima* sve koji će primiti božansku prirodu, ipak se ne može reći da oni to *zaslužuju* više od drugih; jer je čista milost da bilo koje stvorenje postoji na ikojem nivou.

„Dakle to ne ovisi o onome tko ima želju niti o onome tko se trudi, nego o Bogu, koji pokazuje milosrđe“ – dobrotu ili naklonost. (Rim. 9:16) To što je Bog izabranima uputio poziv za božansku prirodu, nije zato što su oni bolji od drugih, jer je on mimoišao anđele koji nisu sagriješili i pozvao neke od otkupljenih grešnika za božanske počasti. Bog ima pravo raditi sa svojim kako mu je volja; i on odlučuje iskazivati to pravo za ostvarenje svojih planova. S obzirom da je sve što imamo božja milost „čovječe, tko si ti da prigovaraš Bogu? Hoće li djelo reći tvorcu svojemu: Zašto si me ovakvim načinio? Pa zar lončar nema vlast nad glinom da od iste gline načini jednu posudu za plemenitu upotrebu, a drugu za neplemenitu upotrebu?“ (Rim. 9:20, 21) Svi su bili stvoreni kroz istu božansku moć – neki da imaju višu prirodu i veće časti a neki da imaju nižu prirodu i manju čast.

„Ovako veli Gospodin svetac Izraelov i tvorac njegov: *pitajte* me što će biti; za sinove moje i za djelo ruku mojih *naređujte* mi. Ja sam načinio zemlju i čovjeka na njoj stvorio, ja sam razapeo nebesa svojim rukama, i svoj vojsci njihovoj dao zapovjed. Jer ovako veli Gospodin, koji je stvorio nebo, Bog, koji je saznao zemlju i načinio je i utvrdio, i nije je

stvorio na prazno, nego je načinio da se na njoj nastava: Ja sam Gospodin i nema drugoga.“ (Iza. 45:11, 12, 18) Nitko nema pravo diktirati Bogu. Ako je On učvstio zemlju, i nije ju načinio uzalud, već ju je oblikovao tako da bude nastanjena sa obnovljenim, savršenim ljudima, tko smo mi da prigovaramo Bogu, i govorimo da je nepravedan ako ne promjeni njihovu prirodu i učini ih sudionicima duhovne prirode kao anđeli, ili poput svoje vlastite božanske prirode? Koliko li je bolje doći k Božjoj riječi i *pitati* glede stvari koje trebaju doći, nego „*zapovjedati*“ ili tvrditi da on mora provoditi naše ideje? Gospodine čuvaj svoje sluge od oholih grijeha: neka ne ovladaju nama. Nitko od Božje djece mi vjerujemo neće svjesno diktirati Gospodinu; ipak koliko lako i gotovo nesvjesno mnogi upadnu u ovu pogrešku.

Pripadnici ljudskog roda, Božja su djeca po stvaranju – djela njegovih ruku – i Njegov plan glede njih jasno je otkriven u Njegovoj riječi. Pavao kaže da je prvi čovjek (koji je bio primjer kakva će ljudska rasa biti kao savršena) bio zemaljski, od zemlje; i njegovo će potomstvo, izuzev evanđeoske crkve, po uskrsnuću biti i dalje zemaljski, ljudski, prilagođeni zemlji. (1. Kor. 15:38, 44) David izjavljuje da je čovjek bio stvoren malo nižim od anđela i okrunjen sa slavom, čašću i vlašću, itd. (Psal. 8:4 – 8) Naš Gospodin, i Petar i svi proroci od postanka svijeta, izjavljuju da će ljudska rasa biti obnovljena u to slavno savršenstvo, i opet imati vlast nad zemljom kao što ju je imao njihov predstavnik Adam. (Djela 3:19 – 21)

Taj dio je Bog izabrao dati ljudskoj rasi. I kakav je to samo slavan udio! Skreni na trenutak svoj pogled sa scena nevolje i tuge, propadanja i žalosti koje još uvijek prevladavaju zbog grijeha i pokušaj si predočiti mentalnu sliku slave savršene

zemlje. Niti trag grijeha ne kvari sklad i mir savršenog društva; nema ogorčenosti, neljubaznog pogleda niti riječi; ljubav izvire iz svakog srca, susreće sličan odgovor u svakom drugom srcu i dobronamjernost krase svako djelo. Tamo više neće biti bolesti, niti boli niti bilo kakvog dokaza propadanja – niti straha od takvog nečeg. Predoči si srazmjerno zdrave i prekrasne ljudske oblike i obilježja koje si ikada vidio i znaj da će savršeno čovječanstvo daleko to sve nadmašiti. Unutarnja čistoća i mentalna i moralna savršenost označavat će i proslaviti svako blistavo lice. Takvo će biti zemaljsko društvo; biti će obrisane suze sa lica ožalošćenih, kada shvate da je dovršeno djelo uskrsnuća. (Otkr. 21:4)

Dakle radi se o samo o promjeni ljudskog društva. Sjećamo se također da će zemlja koja je bila „načinjena da se na njoj nastava“ sa takvom rasom bića biti prikladno i ugodno prebivalište za njih, kako je to bilo prikazano u Edenskom raj, u kojemu je najprije bio postavljen predstavnik čovječanstva. Raj će biti obnovljen. Zemlja više neće rađati trnje i čičke, i zahtijevati znoj na čovjekovom licu, kako bi dobio kruh od nje, jer „zemlja će (jednostavno i prirodno) dati rod svoj.“ „Pustinja će procvasti kao ruža“; niži životni oblici bit će savršeni, spremni i poslušni sluge; priroda sa svom svojom ugodnom raznolikošću pozivat će ljude sa svih strana da traže i upoznaju slavu i moć i ljubav Božju; i um i srce će se radovati u njemu. Nemirna želja za nečim novim, koja sada prevladava, nije prirodno već abnormalno stanje, zbog naše nesavršenosti i zbog naše sadašnje nezadovoljavajuće okoline. Žuditi za nečim novim nije Bogu slično. Bogu je većina stvari stara; i on se više raduje u tim stvarima koje su stare i savršene. Tako će isto

biti i sa čovjekom kada bude bio obnovljen na sliku Božju. Savršen čovjek neće u potpunosti znati i cijeniti, pa stoga neće ni preferirati, slavu duhovnog bića, zbog različite prirode, kao što ribe i ptice, iz istog razloga, najviše preferiraju i uživaju svoju vlastitu prirodu i element. Čovjek će biti toliko zaokupljen i oduševljen sa slavom koja će ga okruživati na tom ljudskom nivou, da neće imati nikakve aspiracije niti pretenzije za drugom prirodom ili drugim stanjima od one koju posjeduje. Pogled na sadašnje iskustvo Crkve to će ilustrirati. „Kako teško“ s kakvim poteškoćama, će oni koji su bogati sa svjetskim dobrima ući u Božje Kraljevstvo. Samo nekoliko stvari koje posjedujemo, čak pod sadašnjom vladavinom zla i smrti, toliko očara ljudsku prirodu da mi trebamo posebnu pomoć od Boga da zadržimo naše oči fiksiranima na duhovna obećanja.

Da je kršćanska Crkva, Kristovo tijelo, izuzetak od Božjeg općeg plana za čovječanstvo, očito je iz izjave da je njen odabir bio odlučan u božanskom planu prije postanka svijeta (Efež. 1:4, 5) u koje vrijeme Bog nije samo predvidio pad rase u grijeh, nego je također predodredio opravdanje, posvećenje i proslavljenje ove klase koja je tijekom Evandeoskog doba, bila pozivana iz svijeta da bude oblikovana po obličju njegovog sina, da budu sudionici božanske prirode, i sunasljednici Milenijskog kraljevstva s Kristom Isusom za uspostavu sveopće pravednosti i mira. (Rim. 8:28 – 31)

To pokazuje da je izbor ili odabir crkve bio predodređen s Božje strane; ali naglašavamo da to nije bezuvjetan odabir *pojedinih pripadnika* Crkve. Prije postanka svijeta Bog je odlučio da će takva grupa biti odabrana za takvu svrhu, unutar

određenog vremena – Evanđeoskog doba. Premda mi ne sumnjamo da je Bog mogao predvidjeti postupanje svakog pojedinog pripadnika Crkve, te da je mogao imati predznanje o tome tko će biti dostojan i tako sačinjavati pripadnike „malog stada“, ipak to nije način na koji Božja riječ predstavlja učenje o odabiru. Apostoli nisu nastojali promovirati misao o pojedinačnom predodređenju, nego da *je grupa* bila predodređena u Božjem naumu da popuni taj plemeniti položaj, a odabir koje bi bio na temelju uvjeta ozbiljnih kušnji vjere i poslušnosti i žrtve zemaljskih prednosti, itd. sve do u smrt. Tako su pojedinačnim suđenjem, i individualnom pobjedom, pojedini pripadnici *predodređene klase* bili izabrani ili prihvaćeni u sve blagoslove i koristi predodređene od Boga za tu klasu.

Riječ „proslavljeni“ u Rim. 8:30, od grčke riječi *doxazo*, označava *počasćeni*. Položaj za kojeg je Crkva izabrana je od velike časti. Nijedan čovjek ne bi ni pomislio težiti za tako velikom čašću. Čak je i naš Gospodin Isus najprije bio pozvan, prije nego je težio za time, kao što čitamo: „Tako ni Krist nije sam sebe proslavio postavši veliki svećenik, nego ga je proslavio onaj koji mu je rekao: Ti si sin moj, ja sam danas postao otac tvoj.“ Nebeski Otac je tako iskazao čast našem Gospodinu Isusu; i cijelo izabrano tijelo koji će biti sunasljednici s njim će tako isto biti počasćeno s Jehovinom naklonošću. Crkva, poput svoje Glave, doživljava početak „časti“ kada je *začeta* od Boga za duhovnu prirodu kroz riječ istine (Jak. 1:18) i u potpunosti će biti uvedena u čast kada bude bila *rođena* od Duha, duhovna bića – u obličju proslavljenog Poglavara. Oni kojima će Bog na taj način iskazati čast moraju biti savršeni i čisti; i s obzirom da smo svi po nasljedstvu bili

grešnici, on nas nije sam pozvao na tu čast, nego je također omogućio i *opravdanje* od grijeha kroz smrt svog Sina, kako bi smo mogli primiti čast na koju nas poziva.

Izabirući malo stado Bog je napravio veoma općeniti poziv – „mnogi su pozvani“. Svi nisu pozvani. Poziv je bio najprije ograničen tijekom službe našeg Gospodina na prirodni Izrael; ali sada koliko god da sluge Božje sretnu (Luka 14:23) trebaju pozvati i potaknuti (ne prisiliti) da dođu na tu posebnu gozbu milosti. Ali čak i od onih koji čuju i dođu, nisu svi dostojni. Pripremljena je svadbena odjeća (pripisana Kristova pravednost), međutim neki je neće nositi i morat će biti odbačeni; i od onih koji obuku haljine opravdanja, i koji prime čast da budu nanovo začeti za novu prirodu, neki neće uspjeti potvrditi svoj izbor i poziv vjernošću svom savezu. Za one koji su dostojni pojaviti se s Janjetom u slavi, objavljeno je, „Oni su *pozvani, izabrani i vjerni.*“ (Otkr. 14:1; 17:14)

Poziv je istinit; Božja odlučnost da izabere i uzvisi Crkvu je nepromjenjiva; ali tko će biti u toj izabranoj klasi uvjetovano je. Svi oni koji će imati udjela u predodređenoj časti moraju ispuniti uvjete poziva. „Budući da ostaje obećanje o ulasku u njegov počinak, bojmo se da se za koga od vas ne bi kada utvrdilo da u tome nije uspio.“ (Hebr. 4:1) Velika milost nije od onoga koji želi niti od onoga koji trči, nego je namjenjena onome koji želi i onome koji trči kad su pozvani.

Nakon što smo, mi vjerujemo, jasno opravdali Božje *aposlutno pravo i naum* da čini sa svojim što mu je volja, skrećemo pažnju na činjenicu da je načelo koje karakterizira davanje svih Božjih naklonosti općenito dobro svih.

Dok na temelju autoriteta Svetog Pisma mi možemo računati na ustanovljenu činjenicu da su ljudska i duhovna

priroda različite i odvojene – da miješanje dvaju priroda nije dio Božjeg plana, nego bi bilo nesavršenstvo, i da promjena jedne prirode u drugu nije pravilo, nego iznimka, u jednom slučaju Krista – postaje stvar od velikog interesa učiti kako će ta promjena biti ostvarena, na temelju kojih uvjeta ju se može dostići i na koji način će se izvršiti.

Uvjeti na temelju kojih Crkva može biti uzvišena sa svojim Gospodinom do božanske prirode (2. Pet. 1:4) u principu su isti kao i uvjeti na temelju kojih ju je on primio; slijeđenjem njegovih stopa (1. Pet. 2:21), predstavljajući se kao živa žrtva, kao što je on učinio, i tada vjerno ispunjavati taj zavjet posvećenja sve dok žrtva ne završi u smrti. Ova promjena prirode iz ljudske u božansku data je kao nagrada onima, koji tijekom Evanđeoskog doba, žrtvuju *ljudsku prirodu*, kao što je učinio naš Gospodin, sa svim *njenim* interesima, nadama i ciljevima, sadašnjim i budućim – sve do u smrt. Tijekom uskrsnuća takvi će se probuditi, ne kako bi imali udjela s ostatkom čovječanstva u blagoslovljenoj obnovi ljudske savršenosti i svih blagoslova koji ju prate, nego da imaju udjela u obličju i slavi i radosti Gospodinovoj, kao sudionici s njim u božanskoj prirodi. (Rim. 8:17; 2. Tim. 2:12)

Početak i razvoj nove prirode uspoređeno je sa početkom i razvojem ljudskog života. Kao što u jednom slučaju usljeđuje začecje a potom rođenje, tako je i u drugome. Za svece je rečeno da su začeti od Boga kroz Riječ Istine. (1. Pet. 1:3; 1. Ivan. 5:18; Jak. 1:18) Odnosno oni su primili prvi impuls božanskog života od Boga kroz njegovu Riječ. Nakon što su bili besplatno opravdani vjerom u otkupninu, čuli su poziv, „dajte tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, (otkupljena i opravdana pa stoga) ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo“ (Rim. 12:1) i kada su u poslušnosti tom pozivu,

u potpunosti posvetili svoju opravdanu ljudsku prirodu, Bogu, kao živu žrtvu, rame uz rame s Isusom, bili su prihvaćeni od Boga; i kod samog tog čina započeo je duhovni život. Takvi razmišljaju i djeluju kako traži novi (preobraženi) um, čak do žrtvovanja ljudskih želja. Od trenutka posvećenja oni se računaju od Boga kao „nova stvorenja“.

Tako tim „novim stvorenjima“ u *embriju* stare stvari (ljudske želje, nade, planovi, itd.) prolaze i sve im postaje novo. „Novo stvorenje“ u embriju nastavlja rasti i razvijati se dok je stara ljudska priroda, sa svojim nadama, ciljevima i željama itd. žrtvovana. Ova dva procesa napreduju istovremeno, od vremena kad je počelo posvećenje pa sve dok se ne dogodi smrt ljudskog i rođenje duhovnog. Kako nam Božji duh kroz njegovu riječ nastavlja sve više i više otkrivati njegove planove, on tako čak oživljava naša smrtna tijela (Rim. 8:11) omogućujući tako tim smrtnim tijelima da mu prinosе svetu službu; ali u određeno vrijeme mi ćemo imati nova tijela – duhovna, nebeska, prilagođena u svim pogledima novom, božanskom umu.

Rođenje „novog stvorenja“ je u uskrsnuću (Kol. 1:18); i uskrsnuće ove klase označeno je kao *prvo* uskrsnuće. (Otkr. 20:6) Trebalo bi imati na umu da mi nismo duhovna bića u stvarnosti sve do uskrsnuća, premda nas se od vremena kad smo primili duh posinjenja računa kao takve. (Rim. 8:23 – 25; Efež. 1:13, 14; Rim. 6:10, 11) Kada u stvarnosti postanemo duhovna bića, tj., kada se rodimo od Duha, više nećemo biti tjelesna bića; „jer ono što je rođeno od Duha, *duh je*.“

Ovo rođenje duhovne prirode u uskrsnuću mora prethoditi sa duhovnim začecem prilikom posvećenja, jednako kao što rođenju tijela prethodi tjelesno začecje. Svi koji su rođeni od tijela u obličju prvog Adama, zemaljski, prije su bili začeti od

tijela; i neki su bili začeti *ponovno*, od Božjeg duha kroz riječ Istine, da bi u određeno vrijeme mogli biti rođeni od Duha u nebeskom obličju, u prvom uskrsnuću. „I kao što nosimo obličje onoga koji je načinjen od praha, nosit ćemo (Crkva) i obličje onoga koji je nebeski.“ – osim ako ne otpadnemo. (1. Kor. 15:49; Hebr. 6:6)

Premda je prihvaćanje nebeskog poziva i naše posvećenje u poslušnosti istome odlučeno u jednom određenom trenutku, dovodenje svake misli u sklad s Bogom postupan je rad; to je postupno okretanje prema nebu onog što je okrenuto prema zemlji. Apostol opisuje taj proces preobrazbe ovim terminima, „I ne dajte da vas i dalje oblikuje ovaj svijet, nego se preobrazite (k nebeskoj prirodi) *obnavljanjem svojega uma*, da utvrdite što je Božja volja – što je dobro, ugodno i savršeno.“ (Rim. 12:2)

Trebalo bi zapaziti da ove Apostolove riječi nisu bile upućene nevjerujućem svijetu, nego onima koje on priznaje za svoju *braću*, kao što je pokazano u prethodnom retku – „Zato vas, braćo, usrdno molim... da date svoja tijela kao žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu.“

Općenito se vjeruje da kada se čovjek obrati ili okrene od grijeha k pravедnosti, i od nevjerovanja i protivljenja Bogu ka oslanjanju na njega, da je to preobrazba koju je Pavao spomenuo. To jeste velika promjena – preobrazba, ali ne preobrazba o kojoj Pavao ovdje govori. Ovo je preobrazba karaktera; međutim Pavao ukazuje na preobrazbu prirode obećanu *vjernima* tokom Evanđeoskog doba, pod određenim uvjetima, i on je poticao vjernike da ispune te uvjete. Zar se takva preobrazba *osobnosti* već nije dogodila kod onih kojima se on obratio, inače ih ne bi mogao nazvati braćom, koji su imali nešto „sveto i prihvatljivo Bogu“ ponuditi mu

kao žrtvu; jer samo se oni koji su opravdani vjerom u otkupninu računaju od Boga kao sveti i prihvatljivi. Preobrazbu *prirode* doživjet će oni koji tokom Evanđeoskog doba, predstavljaju svoju opravdanu ljudsku prirodu kao živu žrtvu, kao što je Isus predstavio svoju savršenu ljudsku prirodu kao žrtvu, polazući sva svoja prava i udio u *budućem* ljudskom postojanju, isto tako kao i ignoriranje sadašnjeg ljudskog zadovoljstva, prednosti, prava itd. Prva stvar koja se žrtvuje je ljudska volja i od tada mi više ne možemo biti vođeni bilo našom vlastitom bilo čijom drugom ljudskom voljom, nego samo božanskom. Božanska volja postaje našom voljom, i mi više ne računamo ljudsku volju kao našu, već kao volju drugoga koju treba ignorirati i žrtvovati. Kad božanska volja postane našom, mi počinjemo misliti, razmišljati i suditi sa Božanskog stanovišta: Božji plan postaje naš plan, i Božji putevi postaju naši putevi. Nitko ne može u potpunosti razumjeti ovu preobrazbu, ukoliko se u dobroj vjeri nije predstavio kao žrtva i kao posljedicu iskusio to isto. Možda smo prije uživali u nečemu što u biti i nije grešno; jer su svijet i sve dobre stvari u njemu bile načinjene za čovjekov užitak, jedina je poteškoća bila ukrotiti grešne sklonosti. Međutim onaj koji je posvećen i preobražen u nastojanju da ukroti grijeh, mora žrtvovati i sadašnje dobre stvari i posvetiti sve svoje snage u službi Bogu. I oni koji su vjerni u službi i žrtvi zaista će svakodnevno shvaćati da ovaj svijet nije njihov dom, i da ovdje nemaju grad koji ostaje. Ali njihova će se srca i nade okrenuti ka „počinku koji je preostao Božjem narodu.“ I ta će ih blagoslovljena nada oživjeti i potaknuti na daljnju žrtvu.

Tako je kroz posvećenje um obnovljen ili preobražen, i želje, nade i ciljevi počinju se dizati prema obećanim

duhovnim i nevidljivim stvarima, dok ljudske nade, itd, umiru. Oni koji su tako preobraženi, ili u procesu promjene, računaju se kao „nova stvorenja“, začeta od Boga, i sudionici do jedne određene mjere božanske prirode. Dobro zapazi razliku između tih „novih stvorenja“ i onih vjernika i „braće“ koji su samo proglašeni pravednima. Ovaj potonji razred još uvijek je od zemlje, zemljan i pored grešnih želja, njihove nade, ambicije i ciljevi su takvi da bi oni bili u potpunosti zadovoljni sa obećanom obnovom svega. Ali oni od prijašnje klase nisu od ovog svijeta, kao što ni Krist nije od ovog svijeta, i njihove su nade usmjerene prema onome što se ne vidi, gdje Krist sjedi zdesna Bogu. Izgled zemaljske slave, toliko očaravajuć tjelesnom čovjeku, više nije zadovoljavajuć udio onima koji su začeti od nebeske nade, onima koji vide slave nebeskih obećanja, i koji cijene mjesto koje im je dodijeljeno u božanskom planu. Ovaj novi, božanski um, zalog je našeg nasljedstva potpune božanske prirode – uma i tijela. Neki bi mogli biti začuđeni sa ovim izrazom božansko tijelo, ali rečeno nam je da je Isus sada točna slika Očevog bića, i da će pobjednici biti „poput njega i vidjeti ga kakav *jest*“ (1. Ivan. 3:2) „Ako postoji tjelesno tijelo (ljudsko), postoji i duhovno.“ (1. Kor. 15:44) Mi ne možemo zamisliti ni našeg božanskog Oca ili Gospodina Isusa, kao samo velike umove bez tijela. Njihova su duhovna tijela slavna, premda se još nije pokazalo koliko je velika ta slava, a to i neće, sve dok ne budemo i mi sudionici božanske prirode.

Iako je preobrazba uma iz ljudskog u božanski postupna, promjena iz ljudskog u duhovno tijelo je trenutna. (1. Kor. 15:52) Sada, kao što Pavao kaže imamo to blago (božanski um) u zemaljskim posudama, ali u određeno će vrijeme to

blago biti u slavnim posudama koje su pogodnije – duhovna tijela.

Vidjeli smo da je ljudska priroda, obličje duhovne. (1. Mojs. 5:1) Naprimjer Bog ima volju, tako i ljudi i anđeli; Bog može razmišljati i pamtiti, to isto mogu i njegova inteligentna stvorenja – anđeli i ljudi. Karakter mentalnog djelovanja kod svih je isti. Sa istim podacima za razmišljanje, i pod sličnim uvjetima, te su različite prirode u stanju doći do istih zaključaka. Iako su mentalne sposobnosti božanske, anđeoske i ljudske prirode slične, ipak znamo da duhovna priroda ima moći daleko iznad ljudskih – moći koje su rezultat, mi smatramo, ne od različitih sposobnosti, nego od šireg raspona istih sposobnosti, i različitih okolnosti u kojima djeluju. Ljudska priroda je savršena zemaljska slika duhovne prirode, imajući iste sposobnosti, ali ograničene na zemaljsku sferu, i sa sposobnošću i sklonošću da razabere onoliko preko toga koliko Bog smatra prikladnim da otkrije čovjeku za njegovu dobrobit i sreću.

Božanski je najviši red duhovne prirode; i koliko je neizmjerljiva udaljenost između Boga i njegovih stvorenja! Mi smo u stanju uhvatiti samo na mah slavu božanske mudrosti, moći i dobrote, kao da prouzroči da u panoramskom pogledu prođu pored naših očiju neka od njegovih moćnih djela. Ali mi možemo izmjeriti i shvatiti slavu savršenog čovječanstva.

S tim mislima jasno na umu, možemo shvatiti to kako se provodi promjena iz ljudske u duhovnu prirodu, naime, noseći iste mentalne snage u više uvjete. Kada se obučemo u nebesko tijelo, imat ćemo nebeske moći koje pripadaju tom slavnom tijelu; i imat ćemo spektar misli i opseg moći koje mu pripadaju.

Promjena ili preobrazba uma, iz zemaljskog u nebeski, koje posvećeni doživljavaju sada, početak je te promjene prirode. To nije promjena mozga, niti čudo u njegovom promjenjenom djelovanju, nego su volja i promjena uma koji se mijenjaju. Naša volja i osjećaji predstavljaju našu individualnost, stoga mi smo promjenjeni, i računa se kao da već pripadamo nebeskoj prirodi, kad su naša volja i osjećaji tako promjenjeni. Istina to je jako mali početak, ali začće je, tako to inače nazivamo, uvijek mali početak; ipak to je zalog ili jamstvo završenog djela. (Efež. 1:13, 14)

Neki su pitali, kako ćemo se poznavati nakon što se promjenimo? Kako ćemo znati da smo ista bića koja su živjela, trpila i žrtvovala se da bi bili sudionici ove slave? *Hoćemo* li biti ista svjesna bića? Sasvim sigurno, da. Ako *ćemo* umrijeti s Kristom, tada *ćemo* i živjeti s njim. (Rim. 6:8) Promjene koje se svakodnevno događaju u našim tijelima ne prouzročuju da zaboravimo prošlost, ili da izgubimo naš identitet.*

Ove nam misli mogu pomoći razumjeti isto tako kako je Sin, kada se promjenio iz duhovnih u ljudske uvjete – bio čovjek; i premda je u oba slučaja bio isto biće, u prvim uvjetima bio je duhovan a u drugima čovjek. Zato što su dvije

* Naša se ljudska tijela stalno mijenjaju. Znanost izjavljuje da svakih sedam godina svjedoče potpunoj promjeni naše atomske strukture. Stoga obećana promjena iz ljudskih u duhovna tijela, neće uništiti niti sjećanja niti identitet, već će samo povećati njihovu snagu i domet. Isti božanski um koji je sada naš, sa istim sjećanjem, sa istom sposobnošću razmišljanja itd. će tada doživjeti to da će mu se moći proširiti do neizmernih visina i dubina, u skladu sa svojim novim duhovnim tijelom, i sjećanje će pratiti našu karijeru od najranijeg djetinjstva i bit će u stanju kroz uspoređivanje, u potpunosti shvatiti slavnu nagradu za svoju žrtvu. Ali to ne bi mogao biti slučaj ako ljudska ne bi bila *slika* duhovne prirode.

prirode odvojene i različite, a ipak jedna je obličje druge, stoga su iste mentalne sposobnosti (pamćenje itd.) zajedničke objema, Isus je mogao shvatiti svoju prijašnju slavu koju je imao prije nego je postao čovjekom, kao što potvrđuju njegove riječi – „A sada ti, Oče, proslavi mene kod sebe slavom koju sam *imao* kod tebe prije nego je svijet postao.“ (Ivan 17:5) – slavu duhovne prirode. I ta je molitva više nego uslišena u njegovom sadašnjem uzvišenju u najviši oblik duhovnog bića, božanske prirode.

Ponovno se pozivajući na Pavlove riječi, primjećujemo da on ne kaže: Ne suobličujte se ovome svijetu, nego se preobražavajte u božansku sliku; nego on kaže: „Ne budite suobličeni,...nego se preobrazite.“ Ovo je dobro izraženo; jer mi se niti ne prilagođavamo niti preobražavamo sami sebe; nego se ili podvrgavamo svijetu da budemo suobličeni sa svjetovnim utjecajima, duhom svijeta koji nas okružuje, ili se podlažemo Božjoj volji, svetoj volji ili Duhu, da nas preobrazu nebeski utjecaji koji se vrše kroz Riječ Božju. Vi koji ste posvećeni, kojim se utjecajima podvrgavate? Preobražavajući utjecaji dovode do sadašnje žrtve i patnje, ali kraj je veličanstven. Ako se razvijate pod ovim preobražavajućim utjecajima, svakodnevno dokazujete što je ta dobra, prihvatljiva i savršena volja Božja.

Neka bi svi takvi koji su sve svoje stavili na oltar žrtve, uvijek imali na umu da premda Božja riječ sadrži i zemaljska i nebeska obećanja, samo ova potonja pripadaju nama. Naše je blago na nebu: neka naša srca stalno budu tamo. Naš poziv nije poziv za duhovnu prirodu već za najviši stupanj duhovne, poziv za božansku prirodu – „toliko veća od anđela“ (2. Pet. 1:4; Hebr. 1:4) Ovaj nebeski poziv je ograničen na Evandeosko doba: nikada ga prije nije bilo i završit će s krajem ovog doba.

Zemaljski poziv premda ga se nije dobro razumjelo bio je upućivan prije nebeskog poziva, i rekli smo da će se nastaviti nakon Evanđeoskog doba. Život (za one obnovljene kao ljudska bića) i besmrtnost (nagrada za kojom trči Kristovo tijelo) rasvijetljeni su tijekom ovog doba. (2. Tim. 1:10) I ljudska i duhovna priroda bit će slavne u svojoj savršenosti, ipak različite i odvojene. Božje slavno dovršeno djelo bez ijednog beznačajnog obilježja bit će u svojoj prekrasnoj raznolikosti, ali ipak u čudesnom skladu, svih stvari, živih i neživih – skladu jednih s drugima i skladu s Bogom.

Crkva Božja

„Sione, ustani odjekuj s pjesmom,
 Vječne radosti;
 Vječnom Bogu pripadaju hvale,
 Koji neprijatelje tvoje uništi.
 Crkvo Božja, probudi se! probudi se!
 Jer svjetlo svijetli s visine;
 Otresi s haljina svojih zemlju i prašinu,
 Približava se slava tvoja.

Da te podigne visoko iznad zemlje,
 Bog će upotrijebiti svoju moć;
 On će pretvoriti tvoju tugu u veselje,
 Tvoju bol u radost
 Zaodjeni se u sjajne haljine,
 Stavi svoje čiste haljine;
 Kralj tvoj vodit će te putom
 To je sveto, pouzdano i sigurno.“